

NEJLA ARSLAN KURT

Asiye
Sevginin Gücü

Merhaba Sevgili Okur,

On dört yıl önce ilk kitabım olan “Görücü Usulü Aşk” kitabını yazmaya başladığımda niyetim sadece içimdekileri kaleme dökmektir. Bundan mütevellit en yalın dil ve samimiyetle yazdım cümleleri. Karlı bir günün öğleden sonrası sessizce dizdiğim satırlar, Rabb’imin izniyle kitaba dönüştü. Samimiyetim ve duygularım okuruma öyle güzel geçti ki kitap yüz binler sattı ve milyonlarca gönüle dokundu. Zamanla “Vuslat Vakti” ve “İkinci Bahar” ile seriye dönüştü.

Okurlarımdan aldığım cesaretle sekiz kitabın yazarı oluverdim. Diğer kitaplarım da ilk kitabım kadar çok sevildi. Çünkü anlattıklarım basit aşk romanlarından öteydi. Ben, toplumumuzun temel taşı olan gençlerimize artık yozlaşmaya yüz tutmuş kültürümüzü anlatmak istedim. Sevginin ve sevgisizliğin, çocuğun üzerindeki etkilerini ve yaşamını nasıl etkilediğini aktarmak istedim. Toplumda gördüğüm yanlışları yazmak istedim. Ahlaksızlığın alıp başını gittiği bu çağda tertemiz aşklardan bahsetmek istedim. Artık bir klişe olan eğitim, diploma vs. vasıfların buraya yazılmasını istemiyorum. Zira yazarlığın eğitimden ziyade bir yetenek işi olduğuna inanıyorum. Eğitim ile sadece dil düzeltilebilir. Geriye kalan her şey yazarın yeteneğine ve gayretine göre şekillenir.

Ben milyonlarca kalbe dokunmayı başararak kendimi yeterince kanıtladığımı düşünüyorum. Gerisi sadece teferruatır. Elbette başarmanın sarhoşluğuyla, rahatlıkla oturmak yerine kendimi geliştirmek ve daha iyi bir yazar olmak için çok çalışıyorum. Bazen kitabımda yazacağım küçük bir bilgi için günlerce araştırma yapıp onlarca makale okuyabiliyor ve bilirkişilere ulaşmaya çalışıp güvenilir kaynaklardan bilgi almak için çabalıyorum.

Kalemimi, üslubumu ve yazdıklarımı seven herkese sonsuz teşekkür ederim.

Nejla Arslan Kurt

“Sevilmesi zor insan, sevgiye en çok
muhtaç olan insandır.”

Dođan Cücelođlu

Teşekkür

Kitaplarımı yazmamda en büyük destekçim, kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim. Eşim Ercan Bey ve küçük kızım Elvan Ece ile ailemizin en küçük üyesi oğlum Eren'e de sonsuz sevgilerimi sunuyorum. Sevgili ailem, sizi çok seviyorum.

Bölüm 1

İtiraf Zamanı

Vakit akşama yaklaşırken evin mutfak kısmından mis gibi yemek kokuları yükseliyordu. Asiye internetten tarifi okurken yemeği yapma işi Yiğit'e kalmıştı. Ancak ikisi de bu durumdan şikâyetçi değildi. Tezgâhın üstü bir hayli dağılmış, kirlenmiş kap kacaklar dört bir yana saçılmıştı. Adeta bir sanat eseri gibi özenle yapılan yemeklerin kimisi dinlenmek için ocak üzerinde duruyor, kimisi kıvam alması için buzdolabında bekletiliyordu. Son olarak Akdeniz soslu rostoyu fırına atan Yiğit geri çekilip mutfak tezgâhına yaslanarak rahatlamış şekilde gözünü etrafta gezdirdi.

“Oh, işte sonunda bitti.”

Üzerindeki kısa kollu beyaz tişörtü mutfak önlüğü takmasına rağmen yer yer lekelenmişti. Terden hafif ıslanan saçları perçem hâlinde iki yandan alınına dökülüyordu. Bu hâli onu daha çekici kılıyordu. Yorgunluktan hafif kambur dururken dönüp Asiye'ye baktı. O sırada Asiye'nin gözü hâlâ telefon ekranındaydı. Menü listesini inceleyerek eksik kalan var mı, diye kontrol etti. Hepsinin hazır olduğunu anlayınca gülümsedi.

“Geriyeye sadece sarımsaklı roka salatası kaldı. Onu da yemeği servis ederken aradan çıkarıveririz.”

Pür dikkat Asiye’yi izleyen Yiğit yorgunca tebessüm etti.

“Yani artık dinlenmeyi ve bir kahveyi hak ettim diyorsun.”

Asiye keyifle gülümsedi.

“Elbette! Sen otur ben kahveni yapıp getireyim.”

Yiğit mutfak önlüğünü üzerinden çıkarıp salon kısmındaki koltuklara doğru yürüdü. Koltuđa kendini atar gibi bırakırken arkasına yaslandı. Başını geriye yatırıp yana çevirdi ve o sırada mutfakta kahve yapmakla uğraşan Asiye’yi sessizce izlemeye başladı. Asiye, kahveyi kahve makinesine yerleştirdikten sonra kendisi için de çay makinesinin düğmesine bastı. Yiğit kahveyi çok severken Asiye için ise çay vazgeçilmezdi. Elbette, birinin kahve diğerinin çay sevmesi birlikte oturup içmelerine engel değildi.

Asiye çay ve kahvenin hazırlanmasını beklerken tezgâhın üzerini toparlamaya koyuldu. O mutfakta sağa sola gittikçe Yiğit’in gözleri de onunla birlikte mekik dokudu.

Asiye kendisini takip eden derin bakışlardan bihaber Yiğit’e bakmadan bir şeyler anlatıyordu. Fakat Yiğit, Asiye’nin söylediği hiçbir şeyi duymuyor, sadece onu izliyordu. Asiye arada bulaşık makinesine eğilip kalkıyor, anlattığı şeyden dudakları büzülüp açılıyor, inatla yüzüne düşen saç tutamını her seferinde kulak arkasına sıkıştırıyordu. Konuştuğu şeyin ciddiyetine göre arada kaşları çatılıyor, alnı kırışıyordu. Bazen de yüzüne ufak bir tebessüm bir anlığına misafir oluyordu. O anlarda Yiğit’in bakışlarına hayranlık yerleşiyordu. Sanki kavru lan çöllerde günlerce yürüdükten sonra bulduğu vahaya bakıyordu. Çok seviyordu Asiye’yi. Bunu sadece bakışlarıyla bile belli ediyordu. Onunla sadece birkaç gündür mutlu günler geçiriyordu ama onun için her an, bir asra bedeldi.

Kim bilirdi ki sözleşmeli evliliğin gerçek bir aşka dönüşeceğini? Asiye ile henüz birlikte uyumaya bile başlamamışlardı. Zira Yiğit ne zaman Asiye'ye bir adım yaklaşırsa Asiye zemheride kalmış küçük bir serçe gibi titriyordu. Asiye bu konuda kendini suçlu hissedip kendini zorlarsa da Yiğit onun korkularını anlayıp ona zaman tanımaya karar vermişti. Bu nedenle Yiğit tüm sevgi dolu sarıp sarmalamalarını Asiye ile anlaştıkları gibi birkaç gün sonra gidecekleri balayına ertelemişti. Zamanın ve sevginin aşamayacağı sorun yoktu ve Yiğit bu inancıyla sabırla sevdiği kadını bekliyordu. Ancak Asiye'ye bu kadar yakinken, hele de Asiye ile şimdi arası iyiyken sabretmesi onun için işkenceden farksız hale gelmişti. O, şimdilik sevdiği kadını uzaktan izliyor, hasretini bu şekilde dindirmeye çalışıyordu.

Sonunda Asiye işini bitirip elinde kahve fincanıyla dibinde bittiğinde Yiğit tatlı bir rüyadan uyanır gibi Asiye'ye baktı. Elindeki kahveyi uzanıp alırken bile hâlâ gözleri Asiye'nin çehresinde geziniyordu.

“Teşekkür ederim hayatım.”

Yiğit “hayatım” kelimesini öylesine söylememişti. Asiye gerçekten onun hayatı olmuştu. Asiye kendisine sarf edilen hitaptan mahcup olarak gülümsedi ve “Afiyet olsun,” derken Yiğit'in hemen yakınına çöktü ve deminden beri anlattığı konuya devam etti:

“İşte bizim saf Meltem evliliğimizin anlaşmalı olduğunu ağzından kaçırır gibi olunca Allah'tan araya hemen Esin ile Rukiye girmiş de toparlamış. Büyükannem cin gibidir biliyorsunuz. İyi ki Meltem çok büyük pot kırmadan bizim kızlar lafi çevirmiş ve büyükannem anlamamış. Bunu duyunca ben tabii Meltem'e paparayı bastım.”

Yiğit'in gözleri, bacağına değen Asiye'nin dizinde takılı kalmıştı. Asiye tuhaf bir kızdı vesselam. Yiğit'in sadece onun elini

tutması bile ona kalp krizi geçirtcek gibi olurken kendisi Yiġit'e istediği gibi dokunuyor, onunla çok rahat temasta bulunabiliyordu. Bu tuhaf çelişki Yiġit'in işkencesini ikiye katlıyordu. Yiġit bacağına biraz geriye çekip teması kesti.

"Fazla büyütme bence. Büyükanne nasıl olsa bugün öğrenecek."

Asiye kaşlarını çattı.

"Öyle ama bunu benim ağzımdan öğrenmesi daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Yiġit ona hak verip, "Doğru, haklısın. Neyse bugün her şey konuşulacak ve sonunda rahat bir nefes alacağız." dedi.

Hani 'yalancının mumu yatsıya kadar yanar' derler ya, Asiye ile Yiġit'in sahte evliliği zamanla aşka bulansa da nikâh defterine başta farklı niyetlerle imza atıldığı için yalan sayılırdı. Yiġit hiçbir şey olmamış gibi üzerine sünger çekip devam etmek yerine ailelerine her şeyi açıklayarak yeniden başlamayı önermişti Asiye'ye.

Asiye, büyükannesinin hışmından çok korksa da Yiġit'e hak verdi ve her şeyi itiraf etmeye razı oldu. Bunun için her iki tarafı da akşam yemeğine davet ettiler. Yemekten sonra ise baştan sona oynadıkları oyunu itiraf edeceklerdi. Yiġit'in rahatlığının aksine Asiye'nin endişesi yüzüne yansdı.

"Orası öyle ama ... Yiġit, korkuyorum."

Yiġit, Asiye'nin bu çocuksu hâlini eğlenceli buldu. Elindeki kahve fincanını önündeki sehpa bırakıp iki eliyle Asiye'nin yanaklarını sıkmaya başladı.

"Ay çen korkuyor musun? Çok mu korkuyorsun?"

Asiye yanaklarının çekilmesinden mustarip şekilden şekle giren suratına bir de kaş çatılmasını ekledi ve bu hâli onu daha

da sevimli hâle getirdi. Yiğit avuçlarını yanaklarına bastırduğunda Asiye'nin dudakları bir balık gibi öne büzüldü. Yiğit'in gözleri Asiye'nin dudaklarına kaydığında gülen yüzü birden değişti. Öylece kalakalıp Asiye'nin dudaklarına bakmaya devam etti. Aklından hiç de masum olmayan düşünceler geçerken gergince yutkundu. Asiye başını iki yana sallayıp Yiğit'in elinden kurtuldu.

“Ben burada ciddi ciddi endişelerimden bahsediyorum sense benimle dalga geçiyorsun.” diye söylendi.

Yiğit kendine gelip geri çekilirken gülümsemeye özen gösterdi.

“Çünkü endişelerin yersiz ve seni rahatlatmaya çalışıyorum.”

Asiye, fincanının içindeki çayı incelerken, “Hı sen öyle san.” diye mırıldandı.

Ardından aklına gelen şeyle gözleri ayrıldı ve Yiğit'e döndü. Duyduğu öyle bir tedirginlikti ki evde ikisinden başka kimse olmamasına rağmen birisi duyar korkusuyla Yiğit'in kulağına doğru eğildi.

“Ya büyükannem onları kandırdığımızı öğrendiğinde beni yine terlikle dövmeyle kalkarsa?”

Yiğit kendisine bu kadar yakın olan Asiye'yi tehlike arz ettiği için işaret parmağını Asiye'nin alınına dayayıp iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Saçmaladın iyice! Başta kandırmış olabiliriz ama şimdi durum değişti. Hem büyükanne senin söylediğin kadar barbar biri değil.”

Asiye alnından kendini iten işaret parmağına baktı. Bu bakış onu şaşı yapmış ve komik görünmesine sebep olmuştu. Gözbebekleri tekrar Yiğit'i bulduğunda bakışları bir yavru köpek tatlılığında yalvarır gibi tavrı takındı.

“Sen öyle san... Acaba diyorum bu küçük tatlı yalanımız aramızda kalsa da hiç kimse durduk yere üzülme mi?”

Yiğit kendinden emin şekilde, “Olmaz! Bu akşam bu iş bitecek. Başkalarından veya ezkaza duymalarındansa bizden samimiyet ve özürle duymaları daha iyi olur.” dedi. Ardından dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi.

“Hem böylece belki büyükannen seni daha az döver.”

Asiye'nin gözleri yine fal taşı gibi ayrılırken ciddi bir ifadeyle Yiğit'e baktı.

“Döver değil mi? Uf ya, kesin terlik falan fırlatacak. Senin ailenin yanında rezil edecek beni.”

Yiğit dayanamayıp kahkahayı patlattı.

“Sadece şaka yapmıştım. Merak etme kimse kimseyi dövmeyecek. Eğer öyle bir şey olursa senin önüne kendimi hiç düşünmeden siper ederim. Bu yolda senin için kendimi feda etmeye hazırım Asiye'm.”

Asiye, Yiğit'in gülerек kendiyle eğlenmesini kızgın bakışlarla süzdü.

“Gülersin tabii. Hayatı tehlikede olan benim. Senin ailen en fazla 'hiç hoş değildi' gibi konuşmalar yapar. Benim büyükannem terliğini konuşturur. O da çok sert konuşuyor.”

Yiğit bir kez daha kahkahaya boğuldu.

“O zaman akşam geldiğinde büyükannen terlik vermeyelim. Ha yanında yedek taşıyorsa ona yapacak bir şey yok.”

Yiğit'in bu sözü kaşları hâlâ çatık olsa da Asiye'nin de hoşuna gitmişti. Daha fazla dayanamayıp o da Yiğit ile birlikte gülmeye başladı. İkisinin kahkahaları birbirine karışıp evin içini dolduruyordu. Şimdi tam da gerçek bir aile gibi görünüyorlardı.

Akşam karanlığı şehrin üzerine çöktüğünde Yiğit ve Asiye-lerin evinde çoktan lambalar yanmıştı. Davete icabet eden aile efradı masada yerlerini almış, önlerine konulan yemekleri yiyorlardı. Sohbet homurtularının ve şen kahkahaların yükseldiği masada Haluk Bey'in dikkati yine her zamanki gibi Asiye ve Yiğit çiftinin üzerindeydi. Karşı karşıya oturmuş, sessizce etrafı gülümseyen ve arada birbirlerine bakıp yine aynı hızla bakışlarını kaçıran bu çiftin durumları daha ilk andan tuhaf gelmişti yaşlı adama. Gözünden kolay kolay hiçbir şey kaçmayan bu cin gibi adam, onların flört ettiklerini ilk bakışta anlamıştı. Oysa daha bir hafta önce torunu yaşayan bir ölüden farksız görünüyordu. Onu şimdi yeniden kanlanmış, canlanmış görmek büyükbabayı inanılmaz mutlu etmişti. Bu durumun kısa sürede tam olarak nasıl bu kadar gelişip bu hâle geldiğini aklında kestiremese de sonuçtan memnun olduğu çehresine yansiyordu.

Yemekten bir müddet sonra herkes koltuklara geçip çayını yudumlamaya başladığında Yiğit ile Asiye bir kez daha birbirine baktı. Ancak bu defa bakışları farklıydı. Bu bakış, konuşma vakti geldiğinin işaretiydi. Yiğit'in bakışına Asiye baş sallayarak karşılık verdi. Yiğit elindeki çay bardağını yavaşça sehpa bırakırken Asiye oturduğu yerden ayaklanıp iki adımda Yiğit'in yanına gelip oturdu. Hareketlenmeyi yine ilk fark eden Haluk Bey olmuştu. Bu durumu iyiye yormadığı için şaşkınlıkla birlikte üzüntüyü aynı anda yaşadı. Yine de elinden geleni yapmanın gönül rahatlığıyla olacakları sessizce izlemeye koyuldu. Onlara bakarken sonuç ne olursa olsun asla müdahil olmama konusunda kendini telkin etmeyi de unutmadı.

Bu ikilinin tedirgin hâlleri Haluk Bey'in ardından çok geçmeden diğerlerinin de dikkatini çekti. Asiye ile Yiğit aile efradını süzerken ilk konuşan Sami Bey oldu.

“Hayırdır Yiğit? Bir sorun mu var oğlum?”

Yiğit sanki konuşmaya başlamak için birilerinin bu soruyu sormasını beklemiş gibi anında, “Hayır baba. Sadece size açıklamamız gereken bir konu var.” diye cevap verdi.

Nesrin Hanım’ın gözleri parladı. Geçen hafta uzun bir süre çocuk düşünmediklerini öğrenince etrafına belli etmese de o, bunu birbirlerinden çocuk yapmak isteyecek kadar sevmediklerine yorup içten içe sevinmişti. Şimdi sırada belki de ayrılık kararlarını açıklamak vardı, kim bilir... Nesrin Hanım bu düşünceyle keyiflenirken Yiğit’in konuşmasını bekledi. Büyükanne de Nesrin Hanım ile aynı düşüncelere sahipti ve Nesrin Hanım’ın aksine bu durum onda hüzün teşkil ediyordu. Çukuruna kaçmış, yorgun, kırışık gözleriyle sessizce torununu ve Yiğit’i süzdü. O da Haluk Bey gibi düşünüyordu. Bu iki gencin evliliğini düzene sokması için elinden geleni yaptığını düşünüyor, şu saatten sonra ne duyarsa duysun kabullenmeye hazır bekliyordu. Belki de bu akşam bu evden torunu Asiyeye ile birlikte çıkıp gidecekti evine. Bu düşünce yüreğini yorsa da sessizce konuşulacakları beklemeye devam etti.

Yiğit mahcubiyetten başını öne eğerken Asiyeye, Yiğit’e bakıyordu. Yiğit avuç içlerini ovuşturduktan sonra başını tekrar kaldırıp konuşmaya başladı.

“Biz bu evlilik konusunda sizi kandırdık.”

Yiğit’in itirafına Haluk Bey hariç herkes çok şaşırılmıştı. Haluk Bey ise o demlerde durumdan rahatsız alnını kırıştırarak konuşmanın devamını beklemekteydi. Sami Bey “Ne?!” şeklinde şaşırırken Nesrin Hanım “Nasıl yani?” diyerek tepkisini belli etti. Büyükanne ise şaşırsa da sessiz kalmayı yeğlemişti.

Asiyeye de şaşırılmıştı. Yiğit’in sözlerini duyar duymaz şaşkınlıktan kocaman olan gözleriyle dönüp Yiğit’e baktı. O Yiğit’in böyle pat diye söylemesini beklemiyordu. Önce girizgâh yaparak

ortamı yumuşatacağını ve evlilik konusunda onları neden kandırdıklarını daha uygun bir dille itiraf edeceğini düşünürken Yiğit damdan düşer gibi pat diye söylemişti. Gözleri Yiğit'ten tekrar diğerlerine döndüğünde hepsinin soran gözlerle ikisini süzdüğünü fark ederek gergince gülümsedi. Yiğit, Asiye'nin herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadan konuşmasına devam etti:

“Şöyle ki; ikimiz de bu evliliği istemiyorduk ama sizi üzmemek de istemiyorduk. Yani bu evliliği mecbur hissettiğimiz için gerçekleştirdik ve bu zaman zarfında hiçbir zaman tamamen bir karı koca olmadık.”

Sami Bey şaşkınlığın yanında kızgınlıkla sordu:

“Ne demek oluyor bu? Daha açık konuşur musun Yiğit?”

Yiğit, babasının kızgınlığının aksine sakinlikle cevap verdi:

“Yani evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde. Bunca zaman odalarımız ayrıydı ve boşanmak için zaman kolluyorduk.”

Haluk Bey ısrarla sessizliğini korumaya devam ederken büyükannenin çehresi şaşkınlığı, üzüntüyü ve hayal kırıklığını bir arada barındırıyordu. Nesrin Hanım duyduklarına şaşıracağı kadar memnun da olmuştu. Zaten hiçbir zaman asil oğlunun yanına bu avam kızı yakıştıramamış, Yiğit'in böyle bir kızla evlenmesini aklı almamıştı. Şimdi işin aslını öğrenince şaşırmanın yanı sıra keyiften dört köşe olmuştu. Duydukları karşısında utanmasa kalkıp göbek atabilirdi. En çok şaşırana ve kızan şüphesiz Sami Bey'di. Bu yüzden tek konuşan da oydu.

“Siz evliliği oyuncak mı sandınız? Neymiş efendim? Bizi üzmemek istemedikleri için karıkoca rolü yapmışlar? Sizin bu söylediğinizi aklınız alıyor mu? Böylesine ciddi bir müesseseyi elinizde oyuncak yaptınız, bizi de bu aptal oyununuza dâhil ettiniz yani öyle mi?”

Asiye ilk defa Sami Bey'i bu kadar kızgın görüyordu. Söylediklerinin ağırlığıyla utanıp başını öne eğdi. Yaptıklarının ne kadar saçma olduğunu bir başkasının ağzından duyarak daha iyi anlamıştı. Asiye'nin aksine Yiğit yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu. Düşüncelerini şöyle savundu:

“Biz bu oyunu keyfimizden oynamadık baba. Aksine çok zorlandık. Çünkü bizi buna siz mecbur bıraktınız. İki gencin mürüvvetine vesile olmayı anlarım ama zorlamak bambaşka bir şey. Hele karşıdaki kişiyi çok seviyorsan sırf hatır gönül için bir ömrü birlikte geçireceğin kişiyi buna göre seçebiliyor-sun ve bu seçimler bazen iyi sonlanmıyor.”

Bu cümlelerin baş muhatapları şüphesiz Haluk Bey ve büyükanneydi. İkisi de kendilerine atılan taşın farkında, sessizdi. Sami Bey ise bunca zaman kandırılmaktan mustarıptı ve bir o kadar öfkeliydi.

“Yiğit, sen gayet akli başında birisin. Böyle bir saçmalığı nasıl yapabildin? Aklım almıyor doğrusu.”

Yiğit gülümseyip, “İnan aynı şeyleri ben de düşündüm baba. Atacağı adımları çok iyi hesaplayan ben nasıl böyle saçma bir şey yapabilmişim... Hem de hayatımı büyük etkileyecek bu kararda nasıl fevri davranabilmişim... Bunun cevabını kısa bir süre sonra aldım.” dedi.

O sırada Asiye'ye baktı. Asiye de gayriihtiyari dönüp badem gözlerini Yiğit'e dikti. Asiye soran gözlerle Yiğit'e bakarken Yiğit, Asiye'ye hafifçe gülümseyip devam etti.

“Meğer ben bu oyunu oynamayı istiyormuşum. Meğer saçma olduğunu bile bile istediğim için bu oyunu oynamaya karar vermişim. Çünkü ben Asiye'yi ilk gördüğüm gün sevdiğimi fark ettim.”

Odadaki herkes şaşkınlık üzerine şaşkınlık yaşıyordu. Nesrin Hanım'ın keyfi birden söndü. İri iri açılmış gözleriyle Yiğit'e bakıp yüksek sesle çıkıştı.

“Bu ne demek Yiğit? Şimdi siz ayrılıyor musunuz, ayrılmıyor musunuz?”

Yiğit annesinin duyduklarından hoşnut olmayacağını bilse de çekinmeden, kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

“Hayır, ayrılmıyoruz anne.”

Ardından elini uzatıp Asiye'nin elini tuttu. Asiye utancından elini vermek istemese de Yiğit zorlayarak elini kavrayıp kendine çekti.

“Eğer sadece ben seviyor olsaydım ayrılmayı kabul ederdim ama Asiye'nin de beni sevdiğini öğrendim. Yani ikimiz de birbirimizi sevdiğimiz için artık evliliğimiz sahte değil gerçek oldu.” dedi.

Sami Bey rahat bir nefes aldı.

“Konuşmanın sonunda mı söylenir bu serseri? Ayrılacağını sanıp o kadar kızdım, söyledim.” dedi.

Yiğit tekrar gülümsedi babasına, “Sonuna sakladım çünkü bu azarı hak etmiştik baba.” diye cevap verdi.

Nesrin Hanım'ın hevesi kursağında kalmış somurturken, Haluk Bey sonunda sessizliğini bozdu.

“Doğrusu seni bu kadar zorladığımı ve zor durumda bıraktığımı hiç düşünmemiştim oğlum. Sonunda birbirinize karşı duygularınızın değişmesine mutlu olsam da bunca zaman istemediğiniz şeyleri yaşadığınız için de bir o kadar üzgünüm. Bunu bugün açık şekilde dile getirerek yaptığım hatayı anlamamı sağladın. Şimdi durumlar değişmiş olsa da başta yaptığım yanlış için senden özür diliyorum.”

Haluk Bey'in samimi konuşması Yiğit'in yüreğine dokunmuştu. Gülümseyerek baktı büyükbabasına. Tam ona cevaben bir şeyler söyleyecekti ki salonun içini ağlama hıçkırıkları

doldurdu. Herkes aynı anda dönüp Asiye'nin büyükannesine baktı. Yaşlı kadın namaz eşarabının ucuyla gözünü siliyordu. Asiye büyükannesinin ağladığını görünce hızla Yiğit'in elinin içindeki elini kurtararak ayaklandı ve büyükannesinin önünde diz çöktü.

O büyükannesinin ağladığına ömrü hayatı boyunca sadece birkaç kere şahit olmuştu. O da dedesini yâd ederken... Yaşlı kadın, kocasını özlemle andığı o anlarda gözleri dolmuş, belki birkaç damla yanağına dökülmüştü ama ilk defa böyle içini çeke çeke, hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Asiye bu gözyaşlarının sebebi olduğunu bilmenin üzüntüsüyle büyükannesinin dizlerine dokundu.

“Büyükanne...”

Konuşurken sesi titremişti. Cümlenin sonunu getiremedi. Gözleri dolmuştu. Ağladı ağlayacak, büyükannesine bakıyordu. Onunla birlikte diğerleri de endişeyle yanına yaklaştılar. Nesrin Hanım bile yaşlı kadının bu hâline üzülmüştü. Yanına oturmuş, omzunu sıvazlayarak teselli etmeye çalışıyordu. Yaşlı kadın ağlamaya devam ederken Asiye gözleri dolu dolu onu izledi. Hayatında en çok önem verdiği büyükannesinin böyle çocuk gibi ağlaması yüreğine öyle oturmuştu ki onu çok üzdüğünü düşünerek gözlerinden çok geçmeden yaşlar boşandı. Gözlerinden yaşlar sel gibi akarken kesik kesik konuştu:

“Büyükanne ne olur ağlama. Kız bana, istersen hırsın geçene kadar terlikle döv beni ama ne olur ağlama. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için, sana iyi bir torun olamadığım için çok özür dilerim.”

Yaşlı kadın duydukları karşısında daha da mahcup olup ezildi. Dönüp torununun yüzüne baktı. Torununun yanaklarının ağlamaktan ıslandığını görünce uzanıp avuç içleriyle